

Kedves V.!

[Látó, 2011. november]

Arra ne számíts, hogy mint H.
csak úgy átléped a küszöböt és eltűnsz
a Seholban, jó szagú párát hagyva magad
mögött a révülten kétkedőknek.

Jobb, ha nem is gondolsz I.-re,
aki tüzes konflist hívott, és úgy
emelkedett a semmibe, mintha
kedvenc helyére indulna
vacsorázni, finom palástját is
duhaj mozdulattal vetve a földre,
mint a régi nagy tékozlók.
Visszajár azóta is, mondják, mint
aki valamit itt felejtett, vagy valahogy
elmulasztotta kiegyenlíteni a
számlát, amely minden élőt terhel
és kiegyenlíthetetlen.

És ott van a csaknemisten E.,
a rothadás-szakértő, aki előtt semmi
nincs rejtve, csak éppen saját rettenetes
halálára vak: majd időben felejtsd el őt is.
Sírod érintésétől nem újul meg
sem ember, sem állat, hacsak a selymes
döglégy (*Lucilia sericata*) sötétben
dolgozó férgei nem, meg az émelyítő
illatot árasztó örökzöldek.

Te majd tiszta tudattal követed
végig tüdőd lassú felbomlását,
mialatt a szíved torkodig pumpálja
léted zavaros szennyvizét, és még
ahhoz is szerencsésnek kell lenned,
hogy egyedül fulladj meg, kínodat
nem kényszerítve másra.

Vagy meg kell várnod, mi tudom én,
amíg a májad sötét csecsemővé érik,
és beszippant a bensődben tátongó
fekete lyuk...

Neked a hospice lesz az egyedüli
reményed, és a föléd hajló
morfium illatú lányok az éden,
színelátásuktól boldog angyalokat
álmodsz majd és a teremtetlen fényt,
mely a szemnek nem látható.

A te porod felett is megáll majd Jób
hallgatag megváltója, de tovább
is megy, a porról a por, a lélekről meg
a sivatag felett futó, tűzforró déli szél

fog fölrémleni előtte, kettőtök
szövetségéről egy szót sem ejt majd
persze, mint rendesen.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Visky András

Látó Szépirodalmi Folyóirat